

Na tle obowiązujących obecnie przepisów dotyczących orzeczeń lekarskich o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności instruktora oraz orzeczeń psychologicznych o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania czynności instruktora pojawiło się zróżnicowanie praktyki poszczególnych organów, co do wymogów formalnych stawianych przedmiotowym orzeczeniom, w szczególności w odniesieniu do treści przywołanej podstawy prawnej oraz liczby i treści wymaganych pieczętek (sic!). W tym i następnym tygodniu postaramy się wyjaśnić to zagadnienie.

Przed przejściem do szczegółów należy jednak w pierwszej kolejności przeprowadzić analizę o ogólniejszym charakterze dotyczącą wymogów formalnych stawianych indywidualnym rozstrzygnięciom przez przepisy prawa administracyjnego procesowego. Już na wstępie musimy rozróżnić dwie sytuacje: gdy przepisy prawa określają dokładny wzór takiego rozstrzygnięcia i gdy taki wzór ustalony nie jest. W pierwszym przypadku sytuacja jest oczywista – wydane rozstrzygnięcie musi być zgodne ze wzorem. Proste porównanie pozwala wówczas ocenić, na ile otrzymany dokument spełnia wymagania formalne.

Zupełnie inaczej wygląda sytuacja w przypadku braku ustalenia obowiązującego wzoru. Nasze rozważania oprzemy na stanowisku doktryny i orzecznictwa dotyczących decyzji administracyjnej. Orzeczenie lekarskie i psychologiczne nie są oczywiście decyzjami administracyjnymi, nie ma jednak żadnych racjonalnych przesłanek, aby stosować w stosunku do nich wymagania surowsze niż stawiane władczym rozstrzygnięciom o prawach i obowiązkach obywateli.

Art. 107 §1 Kodeksu Postępowania Administracyjnego określa elementy, które musi zawierać decyzja administracyjna. Wymienione są tam: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji. Orzecznictwo sądowe jednak bardzo wcześnie wskazało, że brak części elementów nie przekreśla charakteru wydanego dokumentu jako decyzji administracyjnej. Kluczowy jest tu wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 lipca 1981 roku, sygn. SA 1163/81, w którym wskazano, że pisma zawierające rozstrzygnięcia w sprawie załatwianej w drodze decyzji są decyzjami, pomimo nieposiadania w pełni formy przewidzianej w art. 107 § 1 KPA, jeśli tylko zawierają minimum elementów niezbędnych dla zakwalifikowania ich jako decyzji. Do takich elementów należy zaliczyć: oznaczenie organu administracji państwowej wydającego akt, wskazanie adresata aktu, rozstrzygnięcie o istocie sprawy oraz podpis osoby reprezentującej organ administracji. Sąd stanął w tym przypadku na stanowisku, że błędy popełnione przez organ wydający decyzję nie mogą działać na niekorzyść strony. Zasadę tę należy zastosować do wszystkich innych rozstrzygnięć – jeśli przepisy prawa nie przewidują ich szczegółowego wzoru, to należy uznać za skuteczne wszystkie rozstrzygnięcia, z których jednoznacznie wynika stan faktyczny i prawny.

Z tą świadomością należy przeanalizować przepisy dotyczące orzeczeń lekarskich o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności instruktora oraz orzeczeń psychologicznych o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania czynności instruktora. Sam obowiązek ich posiadania ustanowiony jest w art. 33 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami. Tryb wydawania obu orzeczeń został doprecyzowany w art. 34, przy czym jakość legislacyjna przywołanego przepisu pozostawia wiele do życzenia.

Przywołane przepisy jako osobę uprawnioną do wydania orzeczenia lekarskiego wskazują lekarza

Orzeczenia lekarskie i psychologiczne dla instruktorów (1). Orzeczenia lekarskie

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: niedziela, 24, listopad 2013 19:41

Grzegorz P. Kubalski

Odsłony: 4835

---

posiadającego prawo do wykonywania badań profilaktycznych, o których mowa w przepisach Kodeksu pracy, a jednocześnie posiadającego uprawnienia do przeprowadzania badań lekarskich w celu ustalenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami (art. 34 ust. 1). Badanie jest wykonywane w zakresie i na zasadach określonych w Kodeksie Pracy (art. 34 ust. 2). W praktyce odesłanie należy odczytywać jako dotyczące art. 229 Kodeksu, a orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności instruktora uznać za szczególny przypadek orzeczenia o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na określonym stanowisku. Sformułowanie przepisu ustawy o kierujących pojazdami budzi wątpliwość, czy odesłanie dotyczy również przepisów wykonawczych do Kodeksu Pracy; wydaje się jednak że w oparciu o wykładnię funkcjonalną udzielić należy odpowiedzi twierdzącej. W takim przypadku do instruktorów będzie miało zastosowanie wydane na podstawie art. 229 §8 Kodeksu Pracy rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 roku w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy, które jako załącznik nr 2 określa wzór odpowiedniego orzeczenia lekarskiego (zatytułowanego „Zaświadczenie lekarskie”). Orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności instruktora powinno być zatem sporządzone zgodnie z tym wzorem (analogiczne stanowisko zajmuje w doktrynie W.Kotowski w: Ustawa o kierujących pojazdami. Komentarz, LEX 2013) uzupełnione ewentualnie – w świetle art. 34 ust. 3 ustawy o kierujących pojazdami – o jednoznaczne wskazanie, że przeprowadzone badania objęły również ustalenie istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami.